

tiden under andre Forhold og i et andet Øjemed vilde indtage til Spørgsmaalet om en Brændevinsskat.

Naar det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) har ført en Del tidligere, baade afdøde og ogsaa en Del levende Medlemmer af Rigsdagen i Marken for at bevise, at Venstre har haft den principale Stilling til Brændevinsskatten, at de overhovedet ikke vilde gaa med til den, var han heller ikke heldig. Jeg skal nævne et enkelt Medlem, som ogsaa det ærede Medlem fra Middelfart nævnede, nemlig det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen). Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds motiverede udtrykkelig sin Stilling i sin Tid — omkring ved 1900 — overfor Spørgsmaalet om Indførelse af en Brændevinsskat saaledes, at han i alt Fald ikke paa det daværende Tidspunkt kunde gaa med til at indføre en Brændevinsskat, der delvis skulde bruges som Tilskud til Kommunerne. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds kunde ikke som den gode Demokrat, han var og er, gaa med til at indføre en ny indirekte Beskatning og siden bruge denne nye indirekte Skat til at lette de direkte Skatter ude i Kommunerne. — Det ærede Medlem fra Middelfart førte ogsaa i Marken 1ste Landstingsmand for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) og kom til det Resultat, at han havde udtalt, at Folketinget aldrig burde gaa med til at indføre en Brændevinsskat. Det er mærkeligt, at en saa nidkær Historiker som det ærede Medlem fra Middelfart har kunnet overse en Udtalelse af den nævnte Landstingsmand, der gaar noget i anden Retning; denne lyder nemlig paa — Udtalelsen er fra 1. December 1900 —, at han ikke den Gang kunde gaa med til en Brændevinsskat, fordi den var Led i en Toldreform, der vilde bringe de indirekte Skatter op med et Beløb af 2½ Mill. Kr., og han tilføjede, idet han gentog nogle Udtalelser, han havde brugt Aaret i Forvejen, at han ikke haabede, at Folketinget vilde gaa med til Forhøjelse af Brændevinsskatten, forinden der var tilvejebragt Lighed mellem Beskatningen af den indenlandske Vinproduktion og den indenlandske Brændevinsproduktion. Men denne Fordring blev jo honoreret allerede ved Toldloven af 1908, idet vi den Gang fik en Tillægsafgift paa Spiritus, der bruges til Forskæring af Vin.

Saa citerede det ærede Medlem mine Udtalelser om de indirekte Skatter. Jeg anerkender, at det ærede Medlem var saa loyal at gaa ud fra, at der, fordi der var en lille Fejl i Fortrykket, kunde være nogen

Tvivl om mine Udtalelser i saa Henseende, men naar alle mine tidligere Udtalelser derom sammenholdes med mine sidste Udtalelser, fremgaar det vel klart, at jeg kun talte om de indirekte Skatter, der her foreligge til Behandling. Jeg anerkender altsaa at det ærede Medlem var saa loyal at gaa ud fra, at jeg ved de Udtalelser, han citerede, tog Sigte paa de Skatter, her er Tale om. For at der ingen Misforstaaelse skal være mulig, vil jeg dog sige, skønt jeg tror, jeg har sagt det tidligere, at mit Syn paa direkte og indirekte Skatter er dette, at hvis man ad den direkte Beskatnings Vej var sikker paa nogenlunde tilnærmelsesvis at ramme efter Skatteevnen, vilde jeg være tilbøjelig til at gaa endogsaa meget vidt ad den Vej, men Forholdet er — som jeg nævnede i Gaar, og som i øvrigt Forhandlingerne have godtgjort, om man ikke vidste det i Forvejen — det, at paa den direkte Beskatnings Omraade er der overordentlig mange Vanskeligheder. Det er for det første overordentlig vanskeligt baade i By og paa Land at finde de direkte Indtægter, og selv om man kunde finde dem, vare Vanskelighederne ikke dermed til Ende. Man staar da overfor Vanskeligheden ved at bedømme, i hvilket Forhold de forskellige Indtægter skulle belastes med Skat. Stillingen er i Virkeligheden i Øjeblikket saaledes, at der ikke er to Partier i Salen, som ere enige om, i hvilket Forhold de forskellige Indtægter skulle beskattes. Hvert Parti staar med sin Skala og hvert Parti holder paa, at den Opstilling det har foretaget, er den retfærdigste. Jeg tror ikke, at vi hverken i Henseende til at finde Indtægterne eller i Henseende til at foretage en Fordeling af Skatten paa de forskellige Indtægter nogen Sinde ville na til det, man kalder fuld Retfærdighed. De vil vistnok gaa her, saaledes som det gik i en gammel Historie, jeg erindrer fra min Ungdom: En Mand kom ind til en nu afdød gammel Herredsfoged i Skern og sagde: Hør Hr. Herredsfoged, kan De ikke hjælpe mig til min Ret saa nogenlunde; for det er jo saadan, tilføjede han, at fuldt ud er det vel ingen, der faar den hos Dem. Det sidste skulde Manden nu ikke have sagt, for han kom hurtigere ud ad Døren, end han var kommen ind ad den. Om hans Udtalelse overfor den gamle Herredsfoged var begrundet, skal jeg ikke kunne sige, men sikkert er det, at paa Beskatningsomraadet er det altid vanskeligt at komme til fuld Retfærdighed. Lige som vi ikke have nogen Metermaal, ved Hjælp af hvilket man kan aflæse, hvad der er fuldt ud passende Løsninger, saaledes have vi heller ikke pa-